

We lezen deze weken uit het evangelie van Johannes, over Jezus die na zijn dood verschijnt aan zijn leerlingen, eerst aan Maria van Magdala, later op de dag aan een grotere groep leerlingen, een week later ook aan Thomas. En deze keer verschijnt Jezus onverwacht aan zijn leerlingen bij het meer van Tiberias.

Er is steeds weer verbazing, en verwarring. Hoe kan het dat Jezus er is? Maar het gekke is dat Johannes niet lang stilstaat bij dat soort vragen. Jezus is er. Raar maar waar. En als Jezus er is, dan weet je genoeg. Dan kun je het beter hebben over wat het betekent, dat Hij er weer is, wat het betekent voor zijn leerlingen.

De leerlingen zijn aan het vissen. Dan zien ze een man aan de oever van het meer, maar ze hebben niet door wie het is. Die man vraagt of ze iets te eten voor hem hebben. Nou nee, helaas, dat hebben ze niet. De hele nacht hebben ze gevestigd. Overdag vissen, dat doe je niet. Het water van het meer is helder en overdag kunnen de vissen de netten veel te goed zien. Overdag zitten de vissen ook niet aan de oppervlakte, want daar is het veel te heet. Vissen doe je dus 's nachts. Als het 's nachts niet gelukt is, dan lukt het overdag zeker niet.

Maar toch zegt die man, ook al is het inmiddels dag: "Gooi het net uit aan de rechterkant van het schip; dan lukt het wel!" En dan gebeurt het: Voordat ze het weten zitten de netten boordevol vis. Dat zet ze aan het denken. "O, het is de Heer!"

Het aparte is dat Johannes dat verhaal nu vertelt, na de opstanding van Jezus. Bij Lukas is het een verhaal helemaal aan het begin, een verhaal over de allereerste kennismaking van Jezus met zijn leerlingen. Ze krijgen een tip van Jezus. En dan is er die overweldigde visvangst. En dan zijn ze zo onder de indruk, dat ze hun bezigheden opgeven en dat ze Jezus gaan volgen. Ze worden vissers van mensen.

Lukas vertelt dat verhaal helemaal aan het begin. Johannes vertelt het helemaal aan het einde, ná de opstanding van Jezus uit de dood. En dat is natuurlijk niet toevallig zo. Daar wil Johannes ook nu weer iets mee laten zien. Daar wil Johannes ook nu weer mee laten zien wat die opstanding van Jezus betekent, voor de leerlingen daar op het meer, en wat die opstanding van Jezus betekent voor al degenen die later zijn verhaal lezen, ook voor ons.

Johannes beschrijft het op een bijzondere manier, ook wel een grappige manier. Er gebeurt iets wonderlijks: De rollen worden volledig omgedraaid. Die man vraagt of de vissers iets te eten hebben. Maar even later blijkt dat die man helemaal niets nodig heeft. Hij heeft juist iets te bieden. Als ze zijn advies opvolgen en als ze even later aan land komen met 153 vissen, dan blijkt dat daar al eten voor ze klaarstaat: brood en vis, gebakken op een vuurtje.

Daar is Hij, Jezus, de opgestane Heer. Ze herkennen hem aan wat hij voor ze doet. Ze zien dat Hij nog steeds dezelfde is als voor zijn dood. Ze herkennen hem omdat er niets veranderd is aan zijn zorg en aandacht voor hen, zijn leerlingen. Hij weet wat ze nodig hebben en hij overdondert ze met een overvloed aan vissen.

Er ligt op dat vuurtje dus ook brood. Ze zien het en ze moeten vast denken aan wat Jezus eerder zei: dat Hij zelf het brood is waarmee Hij ons voedt. Denk maar aan het avondmaal, dat er is om ons kracht te geven.

“Het is de Heer!” Het is verrassend, en toch is alles ook vertrouwd. Zoals Hij er voor hen was vóór zijn dood, zo is Hij er nu weer voor hen, ook na zijn dood.

We hebben wel iets weg van die vissende mannen daar op het meer. Ze vissen in de nacht. Dan vang je altijd iets. Gerechvaardigde verwachtingen dus. Maar ze komen bedrogen uit.

Wij hebben ook verwachtingen, verwachtingen van het leven. Echt geen uitzonderlijk hoge verwachtingen, zo nuchter zijn we wel. Maar toch komen we soms bedrogen uit. Het loopt anders dan we hoopten. Ook onze verwachtingen van God komen niet uit. We gaan soms door een diep dal.

Dat het licht van Pasen dan maar op ons mag schijnen.

Dat we de kracht van de opgestane Heer dan ook nu al mogen ontvangen.

Dat we dan maar mogen ontdekken dat Pasen niet iets is van heel lang geleden, dat Pasen ook niet iets is voor later, alleen voor een leven na de dood.

Dat Jezus dan nu al het brood mag zijn dat onze honger stilt.

Dat God ons dan nu al iets geeft van de overvloed die hij voor ons bestemd heeft.

Dat we nu al bevrijd worden van onze zorgen.

Dat we Gods hand mogen zien in het goede dat we ontvangen, in het voedsel dat voor ons groeit op de akkers, in het eten dat steeds weer voor ons op tafel staat.

Dat we ontdekken dat ons leven ertoe doet voor God.

Dat we merken dat er geen einde komt aan Gods zorg en Gods liefde.

Dat het leven ook nu al wordt zoals het moet zijn.

En dat we net als die mannen daar op het meer mogen ontdekken: Het is de Heer.

Paul Sanders, Bergkerk Den Haag, 14 april 2024